

A. Gibert

Voor jongeren

Op de eerste plaats wil ik de aandacht vestigen op het ernstige feit dat de ouderen die hun leven onder ons geleid hebben, de een na de ander zijn ontslapen.

Richteren 2:7, 10

Deze oudsten hebben aan ons een voorbeeld nagelaten van de christelijke wandel. We zien talrijke open plaatsen rondom ons. Het is een normale loop van de dingen dat langzaam maar zeker de ene generatie plaats maakt voor de andere. Maar de tijd waarin wij leven geeft aan deze scheiding een bijzonder en zelfs ernstig karakter. De geest van de wereld waartegen wij moeten getuigen is altijd dezelfde. Maar het schijnt dat de wereld door de verschrikkelijke schokken die haar treffen, er anders uitziet. Wat voor ons weer nieuwe gevaren oplevert. De verheffing van de mens, de onafhankelijke wil, de openlijke opstand tegen God, de tegenstand tegen het Woord, dat benauwt ons allemaal.

Wij bevinden ons dichterbij het einde. Het verval overheerst. De geest van de antichrist werkt. In zo'n milieu zijn we menselijk gesproken aan onze verantwoordelijkheid overgelaten. De gidsen tegen wie we opzagen, verlaten ons. Wij moeten nu zelf de weg vinden. Deze mannen, die voor ons waren als dijken en de stijgende vloed tegenhielden, zijn weggenomen en wij moeten zelf de schokken opvangen.

Deze broeders hadden de eerste tijden van het getuigenis beleefd, dat door God was opgericht in de laatste dagen. Zij hadden de arbeiders gekend, die zeer begaafd waren en door God waren gegeven, of ze waren in aanraking geweest met hen die ze persoonlijk hadden gekend. Zij hadden gestreden. Zij konden zich nog de vreugde maar ook de tegenslagen herinneren van de eerste samenkomsten. Ze waren stevig gegrond in de leer en bewogen zich met gemak in de verheven en

belangrijke waarheden, die men nu moeilijk en diepzinnig vindt. Zonder deze waarheden bestaat er geen praktisch christendom. De nieuwe geboorte, gestorven met Christus, een mens in Christus, etc. Zij streefden niet naar oorspronkelijke kennis die de nieuwsgierigheid prikkelt en bleven niet stilstaan bij twijfelachtige bijzonderheden. Maar ze pasten die op zichzelf toe om te leven naar wat ze ontvangen hadden.

In denk in het bijzonder aan de oude broeders van het platteland. Enkelen onder ons hebben die nog gekend. Eenvoudig, moeilijk in staat om uitdrukking te geven aan hun gedachten, maar die zo duidelijk en zo sterk gevoed waren door het Woord, dat zij het beeld opriepen van het op de rots gebouwde huis. Toen was het landelijk leven ruw. De hulpbronnen schaars. Maar hun harten waren des te meer verbonden met de dingen die boven zijn.

Als ze lazen, deden ze dat in het Woord en in de geschriften van de broeders. Dagbladen kende men niet, maar ze zouden zich het nodige ontzegd hebben om het abonnement voort te zetten op de bladen die geestelijk voedsel brachten. Het was niet voor de vorm, dat zij deze jaarlijkse kosten betaalden aan de broeders. Het was een diepgevoelde behoefte van hun ziel, de behoefte aan hulp, aan vast voedsel. De oude nummers van 'Echo du Témoignage' en 'Le Messager Evangélique' die men kan vinden in talloze huizen, getuigen van de ijver van hen die ons voorgingen.

Natuurlijk, het waren mensen met gebreken. Ik wil geen ideaalbeeld van deze tijd tekenen. Maar wij voelen wat een andere generatie dan de onze het was. Als we hen zien heengaan, dan denken wij aan de oudsten uit Richteren 2:7, 10 die Jozua overleefden. *'En het volk diende de HEERE, al de dagen van Jozua en al de dagen der oudsten, die lang geleefd hadden na Jozua; die gezien hadden al dat grote werk van de HEERE, dat Hij aan Israël gedaan had ... En als dat geslacht ook tot zijn vaderen vergaderd was, zo stond er een ander geslacht na hen op dat de HEERE niet kende, noch ook het werk dat Hij aan Israël gedaan had.'*

Geliefde vrienden, moet het ook van ons gezegd worden dat er na hen een ander geslacht opkwam? Laten wij onszelf niets verbeelden, het gevaar bedreigt ons, nu wij geroepen worden de plaatsen in te nemen vooraan in de strijd.

Het is merkwaardig dat de broeders aan wie we nu denken en ook zij die de Heer nog onder ons laat, zo bezig zijn met de omstandigheden van hen die na hen komen. Ik herinner mij nog een bezoek van een vooraanstaande broeder uit het buitenland, die hier lang en met veel zegen gewerkt heeft. Voortdurend kwam hij in zijn gesprek terug op het onderwerp van de jongeren. Onophoudelijk vroeg hij naar de behoeften van de jongeren. In al zijn gebeden stelde hij de Heer de jonge

generatie voor. Hoeveel van dergelijke gebeden zullen voor ons opgestegen zijn door hen die ons voorgingen?

Dezelfde hulpbron die zij hadden, blijft over. De Heer die hen heeft geholpen tot aan het einde, blijft Dezelfde. Het einde van hun levenswandel spreekt ons van Zijn trouw. Geve de Heer ons tegenover nieuwe gevaren, tegenover inspanningen van de vijand, de genade om vol te houden. Zij hebben ons de weg gewezen. En al is het waar dat mensen niets zijn en dat de genade alles is, en dat die genade er altijd is, is het niet minder waar dat zij ons het voorbeeld hebben nagelaten van wat het inhoudt de praktische waarde van die genade te verwerkelijken. Laten we bovenal erkennen dat zij mannen van gebed zijn geweest, en daardoor hebben geput uit de hulpbronnen die altijd aangeboden worden door de genade.

Kinderen van gelovige ouders, die nog aan het begin van het leven staan, let op. Kies voor het geloof. De wereld let op jullie en kijkt hoe jullie je eerste voetstappen zetten. Velen van jullie belijden openlijk de Heer en anderen, zonder dat ze dat zeggen, willen niet voor ongelovig gehouden worden. Blijf niet stilstaan. Groei op in de kennis van Christus. Neem Zijn gedachtenis ter harte. Veronachtzaam Zijn uitnodiging niet: *'Doe dit tot Mijn gedachtenis'*. Stel het niet uit tot later – een later dat misschien nooit komt – om je plaats in te nemen aan Zijn tafel te midden van het getuigenis van misschien de twee of de drie die samenkomen in Zijn naam. Laten wij allemaal leren deel te nemen in de dienst, die Hij ons toevertrouwt. In nederigheid maar beslist, onder Zijn oog, bewust van eigen zwakheid, maar met vrijmoedigheid die van Hem komt.

Laten wij de herinnering aan hen die ons voorgingen vasthouden. In alle tijden heeft de nieuwe generatie de ervaring van hun voorgangers geringschat. En die neiging bestaat nu meer dan ooit. De grote materiële vooruitgang van de beschaving is voor velen een aanleiding om verkeerde en ondankbare gedachten te koesteren ten opzichte van hun ouders.

Eén ding verontrust hen die het zien en erover nadenken: bij veel jongeren verstikken de materiële kanten van het leven de smaak voor het Woord. Veel jonge christenen, voor wie auto's, machines, telefonie, enz.¹ geen geheimen meer hebben, maar die helaas de basiswaarheden van de goddelijke openbaring niet kennen. Wat nog erger is, het ziet er niet naar uit dat zij zich de waarde ervan kunnen voorstellen. Nog meer, de geschriften van de broeders zijn voor hen saai

¹ Een opsomming die we tegenwoordig wel met andere zaken kunnen invullen zoals: computers, mobieltjes, pda's enz.

lectuur, die snel nutteloos wordt verklaard. De samenkomsten worden een gewoonte, misschien zelfs een formaliteit. Men klaagt snel over de sleur, en natuurlijk kan die reëel zijn. Maar ligt het niet op uw weg, die het meest erover klaagt, om daar leven te brengen, leven uit God? Denken we wel genoeg aan het verlies dat men lijdt en dat de hele gemeente lijdt, als men de samenkomst komt bijwonen zonder deel eraan te nemen, op zijn minst in het gebed?

Bij anderen werken de verstandelijke hindernissen van de wereld. Een verfijnd maar verschrikkelijk gevaar. Sta me toe mij tot u te richten, jonge vrienden, ijverige studenten, die door veel studie in beslag genomen bent en die beloofd wordt door het rationalisme ². Het lijkt zo natuurlijk voor u om u superieur te achten aan een eenvoudige, ongeletterde broeder, maar een broeder die onwrikbaar gehecht is aan het Woord.

Ik zou u willen zeggen te bedenken hoe arm de menselijke wetenschap is op welk terrein dan ook. Haar trots ligt in haar pogingen om de waarheid te onderzoeken en haar resultaten zijn pover. Die trots is niets anders dan de miskennis van dit feit, dat God de gezochte waarheid aanbiedt. Men wil dit niet erkennen en denkt dat de mens God niet nodig heeft. Hoe kort is toch de afstand tussen de ongeletterde en tot de grootste wijsgeer, als wij de goddelijke maatstaf toepassen!

Job 38 en 39 tonen ons de Heer, Die de menselijk rede beschaamt. Dit is heel actueel. En ook de bittere gevolgtrekking van de Prediker: *'zo heb ik er mijn hart op gezet om wijsheid en kennis, verdwaasdheid en onverstand te leren kennen. Ik heb ingezien dat ook dit is najagen van wind'* (Pred. 1:17). Aan alle zijden worden we omgeven door raadsels voor de menselijke geest. Raadsels die steeds onverklaarbaarder worden, naarmate men ze probeert op te lossen. Als de mens oprecht was, wat zou het een les zijn in nederigheid! Ons geluk, onze vrede, vrede voor geest en hart is Hem te aanschouwen en te horen, die Zelf de Waarheid is. In de verborgenheid van God zijn alle schatten van de wijsheid en kennis verborgen (Kol. 2:3). Christus alleen is de openbaring ervan. Men zegt wel eens: 'Hij is de sleutel van het raadsel van deze wereld'.

Maar voor alle dingen wil ik u eraan herinneren dat het christendom geen zaak van het verstand is. Het gaat erom *iemand* te kennen, Zijn liefde, Zijn tegenwoordigheid. En je moet weinig weten om iemand lief te hebben. Het hart kent beter dan de geest. Het gaat om het nieuwe leven, en dat openbaart zich alleen door zijn bestaan. Daarom is het belangrijk voor u nauwe banden aan te gaan

² de menselijke rede, het verstand.

met hen die dit leven bezitten, de kinderen van God. Het is noodzakelijk de samenkomsten niet na te laten. Het gaat er niet om, om u af te houden van het aankweken van een inzicht dat God u heeft gegeven, en waarvan Hij wil dat u het Hem toewijdt.

Maar het beste tegengif tegen het gif dat de studie bevat, zoals zoveel dingen in deze wereld, is het vlijtig lezen van het Woord, de gemeenschap met christenen en met eenvoudige christenen die niet geacht zijn in de ogen van de wereld. Ga met hen niet twisten over punten van kennis, maar zoek gemeenschappelijke hemelse dingen.

Weet u waar men het meeste leert? Bij ouderen, aan het ziekbed, bij stervenden, bij het bezoeken van armen wat de wereld betreft, maar rijk in het geloof. Als men het lijden geduldig ziet dragen, het vermoeide hart ontspannen door de persoon van Jezus, de dood rustig ziet afwachten, de hoop een heel leven ziet ondersteunen. Wat een lessen! Geen onderwijs of boek zal u kunnen geven wat u daar ziet. Het christendom in actie, het christendom als feit.

Nog eens. Het gaat niet om beschouwing alleen, maar om praktisch leven. Laten we dus bang zijn voor redeneringen en woordenstrijd, laten we zorgvuldig naar levende voorbeelden zoeken. Er zijn er nog door de genade van God. Op de eerste plaats wie ons nu voorgaan, die wij moeten gedenken en het einde van de wandel moeten beschouwen, hun geloof navolgend.

Bron: Le Messenger Evangélique 1927-5; Titel: Aux Jeunes

